

[Poul Møller.]

meget ved, at man flytter 10.000-15.000 mand fra det private erhvervsliv over til staten. Og finansministeren spørger mig så: er arbejdskraften altid bedre anvendt uden for staten? Nej, hvis jeg havde den opfattelse, at arbejdskraften var bedre anvendt uden for staten, ville jeg overhovedet ikke bevilge en eneste øre til statsvirksomhed. Men det mener jeg bestemt ikke den er.

Jeg mener, der er mange offentlige opgaver, som virkelig må tilgodeses, men jeg mener også, det er nødvendigt, at vi tilgodeser dem i et sådant tempo, at vi stadig har en produktionsstigning. Jeg er ikke klogere, end at der blev sagt til os, at vi kan vente 2-3 pct. produktionsstigning, og jeg er ikke klogere, end at vi ikke kan få denne produktionsstigning på 2-3 pct., hvis vi fører arbejdskraften fra det private erhvervsliv over til staten. Derfor er det, jeg frygter at det, vi går ind i, hvor man trækker 10.000-15.000, måske flere, måske færre, menneskers arbejdskraft fra det private erhvervsliv over i staten, vil medføre, at den produktionsstigning, der både skal betale lønforhøjelserne og den offentlige udgiftsstigning, udebliver. Jeg skulle ikke tro, at det for en planøkonomisk opdraget politiker skulle være vanskeligt at forstå denne sammenhæng og indse, at der må være et rimeligt forhold mellem offentlige og private investeringer.

Jeg har ikke noget imod plan i den offentlige økonomi og i samfundsökonomien — så kan finansministeren more sig med at kalde mig planøkonom. Der må planlægning til, og jeg tror, der har været for lidt planlægning i de senere år i den offentlige økonomi. Der er for meget, der går tilfældigt. Der har været for få investeringsplaner på længere sigt. Det går som f. eks. på boligområdet: man igangsætter så hurtigt, man overhovedet kan, for til næste år at hugge bremserne voldsomt i. Vi har det ene år efter det andet oplevet, at der ikke har været nogen planlægning; og derfor er det, vi spørger: tror man på, at der overhovedet er sikkerhed for, at man kan nå de offentlige resultater, man stræber efter, hvis man ikke har en sådan planlægning, og hvis man ikke deler arbejdskraften på en fornuftig måde mellem private og offent-

lige investeringer? Der er år efter år blevet stillet forslag om større offentlige investeringer, som ikke har kunnet foretages uden produktionsstigning. Den er udeblevet, og derved bliver vi alle sammen fattigere.

Til sidst spørgsmålet om sambeskatning. Den højtærede finansminister sagde, at tabellerne og trykkeriteknikken var skyld i, at vi ikke havde fået denne betænkning, og jeg takker for dette svar. Jeg går derefter ud fra, at realitetsbehandlingen i udvalget er afsluttet. Når den højtærede finansminister nu spørger mig om det, vil jeg sige, at jeg ærlig talt havde håbet, at vi havde kunnet enes om at ophæve sambeskatningen. Hele den agitation, som også fra socialdemokratisk side førtes imod sambeskatningen senest på partiets store sommermøde i fjor — jeg ved ikke, om det var et formandsmøde eller en kongres eller hvad det var — hvor man slog på, at sambeskatningen skulle fjernes, bestyrkede os i troen på, at man virkelig kunne have gjort noget ved det i vinterens løb, og skatteforliget skulle ikke være til hinder for det. Jeg erkender, at skatteforliget gjorde det nødvendigt, at vi var enige om det, men der blev ikke ved forliget lagt nogen grænse for, hvad vi kunne blive enige om. Det blev der derimod ved helhedsløsningen, som nu blev forelagt, og som gjorde en ende på håbet om, at sambeskatningen kunne ophæves i år. Men så går vi i gang med at få den ophævet til næste år!

Helge Larsen: Det ærede medlem hr. Foged var af den opfattelse, at de ønsker, der fremføres fra de forsømte egne, er meget små. Jeg skal i og for sig ikke blande mig i denne debat; men jeg synes dog, jeg bør minde det ærede medlem om, at just den dag, da vi havde helhedsløsningens første lovforslag til behandling, blev der i spørgetiden af det ærede medlems parti-fælle, det ærede medlem hr. Heilesen, fremført ønske om havnearbejder i Vestjylland til, jeg tror, 30 mill. kr., ligesom der var et spørgsmål fra det ærede medlem Ole Bjørn Kraft fra det konservative folkeparti om tunnel- og brobygningsarbejder ved Limfjorden til, så vidt jeg erindrer, 160 mill. kr. Jeg tror, det er særdeles vigtige arbejder; men når det drejer sig om beløb